

Petra Hůlová

MACOCHA

Macocha (Torst, 2014) je alkoholově bloudivým monologem úspěšné spisovatelky, která v životě postupně ztrácí pevné body, až se nakonec nemá čeho chytit. Rozpadá se jí rodina i vztah k práci. Hůlová v novele zachycuje smutnou skutečnost naší existence, že jsme obklopeni nejednou propastí a nikdo nás nezachytí, až budeme padat. A chceme-li znát rozdíl mezi životem nad propastí a v ní, nenalezneme jej tam, kde není. *Macocha* postrádá formální přehlednost. Reálné se zde stýká s představami. Čtenář jen zvolna hledá nitky, kterými by se ve spleti myšlenkových obrazů dobral toho, co je příčinou a co následkem, co žitou skutečností a co pouhým alkoholovým excesem. „Jsem asketický introvert se sklonem ke slovnímu exhibicionismu a darem říci mnoha slovy nic,“ tvrdí o sobě vypravěčka. Dotýká se přitom témat, kterým se v životě vyhne málokdo. A zřídka je někdo vyjádří s tak bezohlednou upřímností, s tak nezaměnitelnými jazykovými schopnostmi a (sebe)ironickým humorem. *Macocha* je živou hmotou nejsurovější lidskosti. Je zrádná, ale podmaněná, přestože spisovatelka se prakticky vzdává vyprávění příběhu a čas je pouhá zdánlivost, v níž se mísí postřehy naivního dítěte, matky, spisovatelky i starého člověka. Dílo se v úvodu téměř vzpírá čtení, později je přitažlivé, ale v závěru zápal autorky bohužel ochabuje. Rozsah novely dílu neprospívá. Trpělivé čtenáře však odmění vyvrcholení a síla poslední věty. Hůlová zřejmě není autorka, která svým stylem osloví velké množství čtenářů a zároveň bude utvářet či měnit dobový vkus. Její autorský styl rozděluje čtenáře i kritiky, ale vždy je zárukou svébytné estetiky, jež je nezbytnou esencí každého uměleckého díla. A mluví-li někdo v souvislosti s *Macochou* o dnu literární žumpy, je to asi stejně tak správné jako rozdělovat společnost otázkou, zda má raději kulturu a umění nebo Elfriede Jelinekovou (viz FPÖ). Jisté je jedno. Hůlová nenabízí materiál k promyšleným předpovědím. Naopak se jedná o materiál, s nímž lze pracovat. Svědčí o tom i současná inscenace *Macocha* (HaDivadlo & Studio Hrdinů, 2017). Dramatizaci za autorčiny spolupráce pořídila a režírovala Kamila Polívková. Výsledkem je neobvykle zdařilá adaptace literárního díla spolu s nevšedně silným diváckým zážitkem.

V Praze, dne 12. září 2017

Matouš Čihák